

KOPAONIČKA ŠKOLA
PRIRODNOG PRAVA
SLOBODAN PEROVIĆ

Universitas Iuris
Naturalis Copaonici

SUDSKI POSTUPAK - PRAVDA I PRAVIČNOST

Zbornik radova 35. Susreta
Kopaoničke škole prirodnog prava
Slobodan Perović

MEĐUNARODNA NAUČNA
KONFERENCIJA

Beograd, 2022. | Tom II

TAMARA ĐURĐIĆ MILOŠEVIĆ

UGOVOR O ODRICANJU OD BUDUĆEG NASLEDSTVA

Pitanje ugovornog raspolaganja zaostavštinom u središtu je debata savremene pravne doktrine zbog apsolutističkog poimanja slobode testiranja, i odstupanja od osnovnih principa testamentarnog prava koji se uzimaju kao temelj raspolaganja za slučaj smrti. Naime, u pojedinim pravima gde je testament i jedini instrument raspolaganja za slučaj smrti, sloboda testiranja se poistovećuje sa autonomijom volje za slučaj smrti. S druge strane postoje pravni sistemi koji osim zaveštanja poznaju i druge instrumente sporazumnog uređenja naslednopravnih posledica smrti, kao što su naslednopravni ugovori u koje spada i ugovor o odricanju od budućeg nasledstva. Ovaj ugovor je zabranjen u srpskom pravu, te se postavlja pitanje da li bi njegovo uvođenje de lege ferenda, bilo opravdano sa stanovišta realizacije šire privatnopravne autonomije za slučaj smrti, kao i iz perspektive osnovnih postulata našeg naslednopravnog uređenja.

Ključne reči: privatnopravna autonomija, naslednopravni ugovori, ugovor o odricanju od budućeg nasleđa

U V O D

Kada govorimo o slobodi raspolaganja imovinom za slučaj smrti, najznačajniji instrument njene realizacije jeste testament kao osnovni pravni posao *mortis causa*, koji je tradicionalno zastupljen u svim zakonodavstvima. Kako je u pojedinim pravima testament i jedini instrument *mortis causa* raspolaganja, autonomija

Dr Tamara Đurđić Milošević, docent Pravnog fakulteta Univerziteta u Kragujevcu, e-mail: tdjurdjic@gmail.com.

volje za slučaj smrti poistovećuje se sa slobodom testiranja, zbog čega se osnovni principi testamentarnog prava uzimaju kao osnov imovinskopravnog raspolaganja za slučaj smrti.

Međutim, voljno uređivanje naslednopravnih posledica smrti kao emanacija principa autonomije volje znatno je šireg domašaja, jer se može manifestovati i putem drugih pravnih poslova, kao što je ugovor o nasleđivanju.¹ Savremena zakonodavstva karakterišu i brojni drugi pravni instrumenti kao svojevrsni supstituti zaveštanja (ugovor o nasleđivanju, zajedničko zaveštanje, trust u pravu Engleske)² koji su nastali kao izraz tendencije širenja privatnopravne autonomije u građanskom pravu, pa samim tim i slobode uređivanja naslednopravnih posledica smrti. One su diktirane potrebama savremenog pravnog prometa i predstavljaju rezultat dinamičkog razvoja ekonomskih i društvenih odnosa.

Dakle, i pored generalne zabrane ugovornog raspolaganja imovinom za slučaj smrti koja je u pojedinim pravima propisana s ciljem očuvanja zaveštajne slobode, sve češće se u aktulnim reformama savremenih zakonodavstava usvajaju rešenja u prilog širenja autonomije volje kod planiranja nasleđivanja, pre svega kroz priznavanje prava ugovornog imenovanja naslednika. Ovakva tendencija uslovljena je kretanjima u svojinskoopravnim odnosima, jer se sa povećanjem značaja privatnog vlasništva povećava potreba za novim formama raspolaganja, kako *inter vivos* tako i *mortis causa*.

Istovremeno, nove socio-ekonomske prilike, kao i porodični odnosi koji su strukturalno značajno promenjeni poslednjih decenija, daju nasleđivanju novu dimenziju, imajući u vidu činjenicu da je pravno oblikovanje ustanove nasleđivanja tesno povezano sa uređenjem porodice. Naime, nove porodične konstelacije upravo nameću potrebu za širom autonomijom u domenu imovinskih raspolaganja i većom fleksibilnošću prilikom planiranja nasleđivanja (osiguranje naslednopravnog položaja pojedinih kategorija lica kao budućih naslednika – npr. dece iz prethodnog braka, regulisanje bračnoimovinskog režima za slučaj smrti, osiguranje transgeneracijskog prenosa imovine za slučaj smrti, prenos porodičnih preduzeća naslednopravnom sukcesijom u cilju osiguranja kontinuiteta poslovanja). Dakle, praktične potrebe društva uslovile su tzv. kontraktualizaciju naslednog prava koja nužno podrazumeva odstupanje od pojedinih principa testamentarnog nasleđivanja, kao što je princip opozivosti poslednje volje

¹ U osnovi ovog rada je istraživanje iz disertacije „Ograničenje slobode testamentarnih raspolaganja“, koju sam odbranila 2018. godine, na Pravnom fakultetu u Kragujevcu.

² Antonio Bonomi, „Balancing Party Autonomy – the Protection of Family Members“, *The Law of Succession: Testamentary Freedom, European Perspectives* (ed. by E. Arroyo Amayuelas M. Anderson), European Studies in Private Law, Groningen, 2011, 27.

– temeljni princip testamentarnog prava koji proizlazi iz pravne prirode testa-
menta kao jednostranog i ličnog pravnog posla za slučaj smrti.

Osnovni problem povodom normiranja naslednopravnih ugovora upravo se
ogleda u odstupanju od tipičnih obeležja testamenta kao osnovnog pravnog posla
za slučaj smrti, jer je u pravnoj teoriji duboko ukorenjeno shvatanje da se bilo ka-
kvim sporazumnim uređenjem naslednopravnih odnosa onemogućava puna slo-
boda odlučivanja i postupanja ostavioca prilikom *mortis causa* raspolaganja imovi-
nom.³ Dakle, tradicionalno shvatanje jeste da ostavilac može uticati na zasnivanje
naslednopravnih odnosa samo putem testamenta, jer se jedino na taj način može
ostvariti puna sloboda u realizaciji poslednje volje, dok potencijalni naslednici
mogu raspolagati svojim naslednopravnim ovlašćenjima tek nakon smrti ostavioca
kada steknu nasledničko svojstvo.⁴

Čini se da suština problematike ugovornog uređenja nasledničkih odnosa
(bilo posredno, ili neposredno) izvire iz apsolutističkog poimanja slobode testi-
ranja. Sloboda testiranja se ne posmatra samo kao jedan segment privatnopravne
autonomije pojedinca koju u opštoj perspektivi čini i sloboda ugovaranja. Zbog
toga se kao ključno postavlja pitanje da li slobodu ugovaranja treba posmatrati is-
ključivo kao ustanovu koja je suprotstavljena slobodi testiranja, ili se njihov odnos
može posmatrati i kroz prizmu komplementarnosti, imajući u vidu da predstavljaju
emanaciju istog građanskopravnog principa – principa autonomije volje?

Ova sporna pitanja pokrenula su brojne debate oko opravdanosti uvođenja
novih formi *mortis causa* raspolaganja u savremena zakonodavstva, pre svega, u
pogledu njihovog pravnog dejstva na testamentarnu slobodu, koje je različitog
domašaja s obzirom na njihovu različitu pravnu prirodu i pravni cilj normira-
nja. Kada je reč o naslednopravnim ugovorima, njihov uticaj na slobodu testiranja
opredeljen je vrstom ovih ugovora. Ugovor o nasleđivanju može se posmatrati kao
ograničenje slobode zaveštajnog raspolaganja, s obzirom na to da su ugovorna ras-
polaganja za slučaj smrti koja čine sadržinu ovog ugovora, načelno, neopoziva, iako
je u pitanju ograničenje koje zaveštalcu sebi nameće voljno. U pravnim sistemima
u kojima je dopušten, ugovorom o budućem nasleđivanju ograničava se sloboda
testamentarnog raspolaganja u pogledu dela zaostavštine kojim budući naslednik
ugovorom raspolaže. S druge strane, postoje određeni naslednopravni ugovori,
kao što je ugovor o odricanju od budućeg nasleđivanja, koji su u funkciji prošire-
nja zaveštajne slobode, s obzirom na to da se njima vrši anticiparno odricanje

³ Borislav Blagojević, *Nasledno pravo u Jugoslaviji*, Savremena administracija, Beograd,
1983, 303.

⁴ *Ibidem*.

od budućih naslednih prava i derogiraju pravila nužnog nasleđivanja, tako da zaveštalac slobodno može raspolagati delom zaostavštine kojeg se presumptivni naslednik anticipirano odrekao. Ono što je zajedničko ovim naslednopravnim ugovorima jeste da predstavljaju instrumente manifestacije autonomije volje pojedinca i da se njihovim uvođenjem u pravne sisteme ekstenzivira privatnopravna autonomija *mortis causa*.

O NASLEDNOPRAVNIM UGOVORIMA

Pojam naslednopravnih ugovora se u pravnoj teoriji različito određuje s obzirom na to da ne postoji saglasnost u pogledu njihove sadržine i pravne prirode, a problem njihove pravne kvalifikacije se dodatno produbljuje sa razvojem naslednopravnih odnosa i uvođenjem novih formi ugovornog raspolaganja zaostavštinom, koje inkorporiraju elemente različitih imenovanih ugovora (ugovora o doživotnom izdržavanju, ugovora o ustupanju i raspodeli imovine za života, ugovora o anticipiranom odricanju od nasleđa, ugovora o poklonu). Kao posledica njihove složene pravne prirode, ali i različitih pravnih ciljeva radi čije realizacije su i propisani, razgraničenje između ovih instituta teško je napraviti, jer se u jednom delu u pogledu bitnih svojstva prepliću, a u drugom mimoilaze.⁵ Ipak, polazeći od naslednopravnih elemenata kao zajedničkih karakteristika ovih ugovora, njihov direktni ili indirektni uticaj na oblikovanje naslednopravnih posledica smrti ostavioca može se uzeti kao kriterijum njihovog razvrstavanja (klasifikacije).⁶

U teoriji je zastupljeno mišljenje da su pravi naslednopravni ugovori (*succession pacts, inheritans agreements*) oni koji imaju neposredni uticaj na pravni položaj naslednika, od kojih pojedini mogu predstavljati samostalni osnov pozivanja na nasleđe saugovarača ili trećeg lica, pored zakona i zaveštanja, kao što je ugovor o nasleđivanju, ili pak osnov za singularnu sukcesiju (ugovor o budućem legatu).⁷ Ovakvi ugovori se označavaju kao afirmativni naslednopravni ugovori, odnosno

⁵ Tamara Đurđić, „Zakonske granice slobode imenovanja naslednika“, *Okrugli sto, Dvadeset godina Zakona o nasleđivanju Republike Srbije* (ur. Nataša Stojanović, Novak Krstić), Niš, 2016, 226.

⁶ Pojedini teoretičari smatraju da su pojmovi „naslednopravni ugovori“ i „ugovori u naslednom pravu“ sinonimi, a da se sa ovim pojmovima ipak ne mogu izjednačiti „ugovori sa naslednopravnim dejstvom“, V. Blanka Ivančić – Kačer, Ante Perkušić, „(Ne)dopušteni naslednopravni ugovori ili ugovori naslednog prava ili paranasljedni ugovori u hrvatskom pozitivnom pravu“, *Pravni vjesnik*, br. 1–2, 2006, 105, fn. 7; V. Andra Đorđević, *Nasledno pravo u Kraljevini Srbiji*, Štamparija Savića i Kompanije, Beograd, 1903, 63.

⁷ Oliver Antić, Zoran Balinovac, *Komentar zakona o nasleđivanju*, Nomos, Beograd, 1996, 476; suprotno v. Zdravko Petrović, „Nasljedno-pravni ugovori“, *Glasnik Advokatske komore Vojvodine*, br. 7–8, 1990, 1.

pravi ugovori o nasljeđivanju, ili ugovori o nasljeđivanju u užem smislu.⁸ Naspram njih stoje ostali nasljednopravni ugovori, u koje se uvrštavaju ugovor o budućem nasljedstvu ili legatu, ugovori o odricanju od nasljedstva koje nije otvoreno (negativni nasljednopravni ugovori) i ugovor o sadržini zaveštanja.⁹

Interesantno je napomenuti da je u srpskom pravu bio dopušten jedan modalitet nasljednopravnih ugovora – ugovor o odricanju od budućeg nasleđa. Naime, Saveznim zakonom o nasljeđivanju iz 1955. godine, koji je važio u Srbiji, ugovor o odricanju od nasleđa koje nije otvoreno bio je dopušten ukoliko je bio zaključen između pretka i njegovih potomaka.¹⁰ Naime, potomak se mogao odreći budućeg nasljedstva koje bi mu pripalo posle smrti pretka, bilo da je reč o redovnom zakonskom ili nužnom nasljednom delu. Za punovažnost ovog ugovora zahtevana je pismena forma i overa ugovora od strane sudije. Na ovakav vid odricanja od nasljedstva primenjivala su se pravila koja važe za odricanje od otvorenog nasleđa, a dejstva odricanja su ista kao i kod svake izjave o odricanju: lice koje se odreklo ne učestvuje u raspodeli zaostavštine, a odricanje se odnosi i na njegove potomke, osim ukoliko nije drugačije ugovoreno. Neki teoretičari smatraju da se na ovaj način odstupalo od pravila da se raspodela imovine koja čini zaostavštinu raspravlja nakon smrti nekog lica.¹¹

Konačno, apsolutna zabrana ove vrste nasljednopravnog ugovora uvodi se u naše pravo Zakonom o nasljeđivanju iz 1974. godine.¹² Ovakvo rešenje preuzeto je i u važeći Zakon o nasljeđivanju RS koji sankcioniše ništavošću odricanje od nasljedstva koje nije otvoreno.¹³ Zabrana raspolaganja nasljednom nadom odnosi se na sve osnove pozivanja na nasleđe, sve vrste nasljednika, kao i sve oblike ovog raspolaganja (npr. sporazum budućih nasljednika o deobi zaostavštine). I prema Nacrtu

⁸ A. Đorđević, op. cit., 63.

⁹ Alexandra Braun, „Towards a Greater Autonomy for Testators and Heirs: Some Reflections on Recent Reforms in France, Belgium and Italy“, *Zeitschrift für Europäisches Privatrecht*, br. 3, 2012, 462 (fusnota 2). Pojedini teoretičari nasljednopravne ugovore definišu kao ugovore o nasljeđivanju u širem smislu (Slavko Marković, *Nasledno pravo*, Službeni list SFRJ, Beograd, 1981, 353).

¹⁰ Čl. 140 Zakona o nasljeđivanju iz 1955, *Službeni list FNRJ*, br. 20/55.

¹¹ Ugovor o odricanju od nasleđa koje nije otvoreno, iako je zaključen u skladu sa odredbama Saveznog zakona o nasljeđivanju, nema nikakvog pravnog dejstva u slučaju kad je nasleđe otvoreno posle stupanja na snagu Zakona o nasljeđivanju Srbije (Vrhovni sud Srbije Rev, 1161/91, od 28. 5. 1991).

¹² Čl. 135 Zakona o nasljeđivanju Socijalističke Republike Srbije, *Službeni Glasnik SRS*, br. 52/74, 1/80.

¹³ Čl. 218 Zakona o nasljeđivanju Republike Srbije (u daljem tekstu: ZON), *Službeni glasnik RS*, br. 46/95, 101/2003, 6/2015.

građanskog zakonika RS, ugovor o odricanju od nasljedstva koje nije otvoreno je apsolutno zabranjen, dakle bez propisivanja bilo kakvih izuzetaka.¹⁴

O UGOVORU O ODRICANJU OD BUDUĆEG NASLEDSTVA

Ugovor o odricanju od budućeg nasljedstva se u pravnoj teoriji definiše se kao negativni ugovor o budućem nasljedstvu. Za razliku od pozitivnog ugovora o budućem nasljedstvu ili legatu kojima neko lice raspolaže nasljedstvom ili legatom odnosno drugom koristi kojoj se nada, ugovorom o budućem nasljedstvu se budući zakonski ili zaveštajni nasljednik anticipirano, dakle pre otvaranja nasljedstva, odriče svog naslednog prava na zaostavštini ostavioca.¹⁵ To je poseban naslednopravni ugovor čija svrha se ogleda u isključenju zakonskog ili testamentarnog prava nasleđivanja, ili pak nasleđivanja po osnovu ugovora o nasleđivanju (kod kojeg se može odreći samo treće lice u čiju korist je ugovor zaključen, ali ne i ugovorne strane).¹⁶

Ugovor o odricanju od nasleđa koje nije otvoreno (*Erbverzicht*) vodi poreklo iz germanskog prava.¹⁷ Kako je u pitanju je *inter vivos* pravni posao, na njega se ne primenjuju odredbe kojima se reguliše testament ili ugovor o nasleđivanju, već se primenjuju opšta pravila građanskog prava koja se odnose na punovažnost *inter vivos* pravnih poslova.¹⁸

Ugovor o odricanju od budućeg nasljedstva je formalan, zaključuje se u pismenoj formi, i overava od strane sudije ili notara.¹⁹ Iako može biti dobročinog karaktera (što je isključivo slučaj u francuskom pravu), ugovor o odricanju od budućeg nasljedstva se zaključuje kao teretan pravni posao, jer nasljednik koji se

¹⁴ Čl. 2818 Nacrta građanskog zakonika RS.

¹⁵ § 2346, 2352 Građanskog zakonika Nemačke („Bürgerliches Gesetzbuch in der Fassung der Bekanntmachung vom 2. Januar 2002 (BGBl. I S. 42, 2909; 2003 I S. 738), das zuletzt durch Artikel 6 des Gesetzes vom 12. Juli 2018 (BGBl. I S. 1151) geändert worden ist“; <http://www.gesetze-im-internet.de/bundesrecht/bgb/gesamt.pdf>, 30. 9. 2022, – u daljem tekstu: BGB); v. Hans Brox, *Grundprinzipien, Erbrecht*, Carl Heymanns Verlag, Köln-Berlin-München, 2004, 172.

¹⁶ Dieter Leipold, *Erbrecht – Grundzüge mit Fällen und Kontrollfragen*, Mohr Siebeck, Tübingen, 2002, 197; H. Brox, op. cit., 175.

¹⁷ H. Brox, op. cit., 172.

¹⁸ Knut Werner Lange – Kurt Kuchinke, *Erbrecht*, C. H. Beck. München, 2001, 167; Wolfgang Burandt, Dieter Rojahn, *Erbrecht*, München, 2011, 886; suprotno: Nikola Gavella, Vlado Belaj, *Nasledno pravo*, Narodne novine, Zagreb, 2008, 424.

¹⁹ § 2348 i 2352 BGB; čl. 135 (3); Zakon o nasljeđivanju Crne Gore (u daljem tekstu: ZONRCG), *Službeni list CG*, br. 74/2008); čl. 134 Zakona o nasljeđivanju Hrvatske, *Narodne novine*, br. 48/2003, 163/2003, 35/2005, 127/2013 i 33/2015.

odriče, po pravilu, ugovara odgovarajuću protivnaku na ime toga. U pitanju je aleatoran pravni posao, jer je odnos uzajamnih činidbi neizvestan (ne zna se kolika će biti vrednost naslednog dela kojeg se naslednik odriče), tako da ugovorne strane unapred prihvataju moguću nesrazmeru uzajamnih činidbi. Zbog aleatornog karaktera ugovor se ne može poništiti usled *laesio enormis*.

Odricanje se može odnositi na celo nasleđe, ili deo nasleđa. U germanskim pravima, pravo na odricanje pripada svakom potencijalnom nasledniku, ali ne i državi kao imperativnom zakonskom nasledniku.²⁰ Osim budućeg naslednika, nasljedstva se može odreći i legatar, kao i lice ovlašćeno na sticanje nužnog dela. Prilikom raspravljanja zaostavštine, za lice koje se odreklo nasleđa uzima se kao da nije bilo živo u trenutku otvaranja nasljedstva ostavioca.²¹

Kada je reč o pravnim dejstvima ovog ugovora, ona se proširuju i na potomke lica koje se odreklo nasleđa, osim ukoliko drugačije nije ugovoreno,²² odakle proizlazi da pravo odricanja od budućeg nasljedstva nije ličnog karaktera.²³ Odricanje od zakonskog naslednog dela uključuje i odricanje od prava na nužni deo (ako zakonski naslednik spada u krug nužnih naslednika), osim ukoliko drugačije nije ugovorom predviđeno. Zakon takođe predviđa mogućnost da se odricanje ograniči samo na nužni deo (§ 2346 BGB-a). Ovaj vid odricanja od posebnog je značaja za ostvarivanje slobode testiranja, jer ostaviocu daje sigurnost da njegova zaveštajna raspolaganja neće biti naknadno osporena potraživanjem nužnog dela od strane naslednika koji se odrekao. Kao izraz načela autonomije volje, odricanje od zakonskog prava nasleđivanja ili prava na nužni deo može biti opozvano i sačinjavanjem ugovora o poništenju.²⁴

Odricanje naslednika ili legataru od koristi koju će steći po osnovu zaveštajna takođe je moguće (§ 2352 BGB-a). Ova odredba ima praktični značaj ukoliko u međuvremenu testator izgubi zaveštajnu sposobnost, pa ne može opozvati testament, kada će on kao ugovora strana u ugovoru o odricanju biti zastupan od strane

²⁰ § 551 Građanskog zakonika Austrije (Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch – Fassung von 2018, <https://www.jusline.at/gesetz/abgb>, 30. 9. 2022, u daljem tekstu: ABGB); čl. 2346 i čl. 2352 BGB-a, čl. 496 ZGB-a.

²¹ H. Brox, op. cit., 172.

²² V. čl. 2349 BGB-a, čl. 495 (3) ZGB-a i čl. 551(2) ABGB-a; V. Dragica Živojinović, „Ugovor o odricanju od nasleđa koje nije otvoreno“, *Pravni život*, br. 10, 2000, 416.

²³ Nataša Stojanović, „Naslednopravni ugovori u budućoj kodifikaciji građanskog prava“, *Građanska kodifikacija – Civil codification*, (ur. Radmila Kovačević-Kuštrimović), Pravni fakultet, Niš, 2003, 373.

²⁴ D. Leipold (2002), op. cit., 200; Za ovaj ugovor važe uslovi forme i zastupanja kao i za ugovor o odricanju od otvorenog nasljedstva (čl. 2351 BGB-a).

zakonskog zastupnika.²⁵ Dok je u nemačkom pravu, odricanje u korist trećeg lica dopušteno kod zakonskog nasleđivanja,²⁶ kod zaveštajnog raspolaganja, međutim, nije moguće odricanje od nasleđstva u korist trećeg (§ 2350 BGB-a).

Sa stanovišta ostvarivanja slobode testiranja značajno je napomenuti da odricanje od naslednih prava ne isključuje mogućnost da zaveštalac kasnije postavi za naslednike ili pak za legatare lica koja su se ugovorom odrekla nasleđa pre njegovog otvaranja, pri čemu oni imaju pravo izbora: da prihvate raspolaganje u svoju korist čime se opoziva njihova izjava o odricanju od nasleđa ili da ga ne prihvate. To znači da se odricanje od naslednih prava može odnositi samo na već sačinjeno zaveštanje, odnosno određena zaveštajna raspolaganja, a ne i na buduća. Otuda ugovor o odricanju ima dejstvo opozova samo u odnosu na ranije sačinjeno zaveštanje, odnosno njegove odredbe u korist naslednika koji odriče koristi po ovom osnovu.²⁷ Suprotno tumačenje bi značilo ograničavanje slobode testatora u pogledu docnijeg zaveštajnog raspolaganja, što bi proizvelo pravno dejstvo slično ugovoru o sadržini zaveštanja, što je neprihvatljivo. U svakom slučaju, naknadnim zaveštajnim raspolaganjem može biti samo poboljššan, nikako pogoršan naslednopravni položaj naslednika u pitanju.²⁸ Ova posledica izraz je načela *pacta sunt servanda*, po kome ovaj ugovor vezuje obe ugovorne strane, na način da lice koje se odriče nasleđstva ovim putem ugovor ne može jednostrano opozvati, a lice u odnosu na čiju zaostavštinu je odricanje učinjeno ne sme naknadno pogoršati naslednopravni položaj lica koje se odreklo. Sporazumni raskid, kao izraz načela slobode ugovaranja uvek je moguć.²⁹

Odricanje od nasleđstva nesumnjivo ide u prilog širenja autonomije volje potencijalnih naslednika, ali istovremeno, posredno doprinosi široj zaveštajnoj slobodi, jer su lica koja su se odrekla naslednih prava izuzeta iz nasleđivanja i ne postoji mogućnost da naknadno ospore raspodelu zaostavštine u opsegu u kojem su se odrekli. Prilikom odricanja, raspoloživi deo zaostavštine se povećava i samim tim proširuje obim imovine kojim zaveštalac slobodno može testamentarno raspolagati. Ovaj modalitet naslednopravnog ugovora potvrđuje da se uvođenjem instrumenta ugovornog raspolaganja u nasledno pravo nužno ne mora ograničavati sloboda testiranja, već se može i ekstenzivirati, afirmišući na taj način autonomiju volje u planiranju nasleđivanja.

²⁵ H. Brox, op. cit., 174.

²⁶ Čl. 2350 (1) BGB-a.

²⁷ Branko Hrvatin, „Nasljednopravni ugovori“, *Nasljednopravno uređenje*, Narodne novine, Zagreb, 2003, 129.

²⁸ Oliver Antić, *Nasledno pravo*, Pravni fakultet Univerziteta u Beogradu, Beograd, 2009, 336.

²⁹ O. Antić, op. cit., 337.

KRITIČKI OSVRT NA UGOVOR O ODRICANJU
OD BUDUĆEG NASLEDSTVA

Kao negativna strana ugovora o odricanju od budućeg nasljedstva se u domaćoj pravnoj teoriji ističe da je u pitanju hazardni posao, jer se u trenutku zaključenja ne može znati vrednost zaostavštine koje se nasljednik odriče. Naime, lice koje se odriče nasljedstva ne može znati pravu vrednost imovine koja će ući u zaostavštinu, a koja može biti mnogo veća (ali i mnogo manja) nakon delacije ostavioca nego što je u momentu odricanja.³⁰ Osim toga, navodi se da sporazum može biti zaključen na nezdravim osnovama i motivima, na štetu lica koje se odriče nasljedstva, kao i njegovih potomaka, pa može biti pogodan instrument za manipulisanje (često se potomak pod nagovorom pretka kao autoriteta odriče nasljedstva, uz simboličnu ili nikakvu protivnaku).³¹ Postoji i opasnost od nemoralnih postupanja,³² narušavanja principa polne ravnopravnosti³³ i remećenja porodičnih odnosa favorizovanjem nekog od srodnika.³⁴

Na drugoj strani su oni pravni teoretičari koji se pozitivno izjašnjavaju o ugovoru o odricanju od budućeg nasljedstva, ističući kao njegove prednosti to: da on unosi red u nasledničke odnose i stvara izvesnost u pogledu raspodele buduće zaostavštine; da lica koja se odriču budućeg nasljedstva po pravilu ne pristaju na njegovo zaključenje ako ne dobiju odgovarajući imovinsku korist, te se na taj način štiti ekonomska pozicija i njih i njihovih potomaka; ugovorenu imovinsku korist lice koje se odriče dobija po zaključenju ugovora, a ne nakon smrti lica čijeg se nasljedstva odriče.³⁵ Takođe se ističe da ovi ugovori u usmenoj formi egzistiraju u domaćoj praksi, i da se njihovim zaključenjem još više komplikuju odnosi povodom raspravljavanja zaostavštine, jer ovi ugovori nisu pravno uobličeni.³⁶

Značajno je napomenuti da ugovor odricanju od budućeg nasljedstva predstavlja veoma zastupljen instrument planiranja nasleđivanja u uporednom pravu, pre svega u pravima u kojima ima dugu pravnu tradiciju (germanska prava), u kojima je i najšireg pravnog domašaja (mogu ga zaključivati svi nasljednici, i to bez obzira na osnov sticanja naslednih prava kojih se odriču). I u onim pravima u kojima je predviđena načelna zabrana zaključenja ugovora o budućem nasljedstvu, priznaje se mogućnost odricanja od budućeg nasljedstva.

³⁰ B. Blagojević, op. cit., 307.

³¹ *Ibidem*.

³² N. Gavella, V. Belaj, op. cit., 421, 422.

³³ S. Marković, op. cit., 356.

³⁴ N. Stojanović, op. cit., 358.

³⁵ Slobodan Svorcan, *Nasledno pravo*, Pravni fakultetu Kragujevcu, Kragujevac, 2009, 205.

³⁶ N. Stojanović, op. cit., 359.

Uzimajući u obzir izloženu argumentaciju *pro et contra* ugovora o odricanju od budućeg nasljedstva smatramo da argumenti u prilog njegovog normiranja imaju prevagu. Naime, prednosti ovog ugovora su brojne, bilo da se posmatra iz perspektive naslednika koji se nasljedstva odriče, bilo kroz prizmu interesa budućeg ostavioca u pogledu čije zaostavštine se daje odricanje. Ovaj ugovor nastaje kao izraz autonomije volje oba saugovarača, pri čemu lice koje se odriče budućeg nasljedstva kao prednost stupanja u ovaj ugovorni odnos vidi sticanje određene imovinske koristi na ime odricanja i to odmah; dok lice u odnosu na koje se odriče (budući ostavilac) može još za života zaključenjem ovog ugovora urediti imovinskopravne odnose između budućih naslednika u pogledu buduće zaostavštine. Dakle, ovaj instrument raspolaganja budućim nasljedstvom nesporno doprinosi široj autonomiji volje u pogledu raspolaganja imovinom za slučaj smrti, a samim tim i zaveštajnoj slobodi, pre svega kroz derogiranje pravila nužnog nasleđivanja.

Rizik od narušavanja principa ravnopravnosti, odnosno diskriminacije po različitim osnovama koja nisu u vezi sa suštinom ustanove nasleđivanja, kao i favorizovanje nekog od naslednika po bilo kom osnovu, svakako postoji i kod drugih instrumenata raspolaganja imovinom kojima sa poredno ili neposredno oblikuju naslednopravne posledice smrti nekog lica (zaveštanje, ugovor o ustupanju i raspodeli imovine za života, ugovor o doživotnom izdržavanju i dr.). Istovremeno, favorizovanje određenih naslednika kao argument protiv ovog ugovora može ići u prilog njegovog normiranja. Naime, okolnosti, a često i vrsta imovine u pitanju nalažu nejednak tretman naslednika. Tako, na primer, budući ostavilac često ima potrebu za favorizovanjem pojedinih kategorija naslednika, npr. potomka sa posebnim potrebama, ili pak deteta iz prethodnog braka ili potomka koji se smatra najspособnijim za nastavljanje porodičnog biznisa. U tom cilju praksa stvara nove instrumente raspolaganja imovinom koji bi doprineli široj autonomiji volje za slučaj smrti i osigurali jednostavnije, efikasnije i sigurnije planiranje nasleđivanja. Ugovor o odricanju od budućeg nasleđa je nesumnjivo usmeren ka tom cilju, bilo da se javlja u svom izvornom obliku (poput *Erbverciht-a* u Nemačkoj, *attribution préférentielle* u Francuskoj), bilo da se javlja kao sastavni element specifičnih modaliteta raspolaganja imovinom (kao što *patto di famiglia* u italijanskom, *accord successoral mutuel* u pravu Španije).

ZAKLJUČNA RAZMATRANJA: UGOVOR O ODRICANJU OD BUDUĆEG NASLEDSTVA *DE LEGE FERENDA*

Uvođenjem negativnih naslednopravnih ugovora u pomenute pravne sisteme, ne samo da se proširuje autonomija budućeg ostavioca u planiranju nasleđivanja već i autonomija naslednika. Derogiranjem pravila o nužnom nasleđivanju

u određenom obimu, omogućava se uređivanje naslednopravnih posledica smrti na mnogo fleksibilniji način, u skladu sa stvarnom voljom disponenta kao i stvarnim potrebama članova porodice. Iz tih razloga smatramo da je reintegracija ugovora o odricanju od budućeg nasljedstva u srpsko nasledno pravo poželjna, pre svega sa stanovišta ostvarivanja šire autonomije volje *mortis causa*.

Po ugledu na zakonodavna rešenja zemalja u okruženju, smatramo da bi pravo odricanja od budućeg nasleđa trebalo priznati potomcima u odnosu na pretke, i supružnicima međusobno, bilo da se odriču svog budućeg naslednog prava kao potencijalni zakonski ili nužni naslednici. Kao opravdanje ovako definisanog kruga lica za koje bi bio rezervisan ugovor o odricanju od budućeg nasljedstva može se navesti činjenica da je raspodela zaostavštine najčešća između ovih naslednika.³⁷ Po ugledu na belgijsko pravo, trebalo bi predvideti mogućnost odricanja jednog supružnika od budućih naslednih prava koje bi imao prema drugom supružniku, u korist njegove dece iz prethodne bračne ili vanbračne zajednice, što bi moglo biti pravno uobličeno kao posebna vrsta ugovora o anticiparnom odricanju od nasleđa. Naslednopravne posledice odricanja bi se ogledale u nemogućnosti isticanja prava na zakonski i nužni deo, osim ukoliko nije ugovorom drugačije predviđeno (da se odricanje odnosi samo na nužni ili samo na zakonski nasledni deo). U slučaju da je prethodno zaveštanjem raspolagano u korist lica koje se odriče budućeg nasljedstva, od strane lica sa kojim se ugovor o odricanju zaključuje, treba uzeti da se odricanje odnosi i na koristi iz tog zaveštanja, što ne bi trebalo da važi u slučaju docnijeg zaveštajnog raspolaganja. Dakle, sporazum o odricanju od budućeg nasljedstva, bez obzira na osnov sticanja budućih naslednih prava na koje se odricanje odnosi, imao bi za posledicu lišenje lica koja se odriče od prava da zahteva nužni deo, u slučaju da naknadnim zaveštajnim raspolaganjem saugovarača ovo lice bude izostavljeno. Na taj način se uvećava raspoloživi deo zaostavštine za onaj udeo koji bi na ime nužnog dela bio rezervisan za lice koje se odriče. Odricanje treba da važi i za potomke onoga koji se odriče, ukoliko ugovorom nije drugačije predviđeno.

Ovaj ugovor treba predvideti i kao teretan i kao dobročin pravni posao. Za njegov punovažan nastanak, pored opštih pretpostavki za punovažnost pravnog posla, treba predvideti formu notarski potvrđene isprave kao konstitutivnog elementa forme. Kako je reč o ugovornom raspolaganju, mogućnost jednostranog raskida ili izmene ne bi bila moguća, već samo sporazumno. Otuda, u prilog pravne sigurnosti, kao važan elemenat forme treba predvideti obavezu ovlašćenog lica da ugovorne strane upozori na pravna dejstva ugovora, posebno u pogledu ostvarivanja prava na zakonski i nužni deo.

³⁷ V. N. Stojanović, op. cit., 359.

Ovakav predlog koncepta ugovornog nasleđivanja *de lege ferenda* bio bi usklađen sa svrhom instituta ugovora o odricanju od budućeg nasledstva, kao fleksibilnog instrumenta planiranja nasleđivanja koji prvenstveno treba da odgovara potrebama pravnog prometa i da doprinose široj autonomiji volje u raspolaganju zaostavštinom.

Krajnji zaključak bi bio da je napuštanje paradigme o testamentarnoj slobodi kao jedinom izrazu autonomije volje za slučaj smrti neophodno. Ugovornu i zaveštajnu slobodu treba posmatrati ne u odnosu suprotstavljenosti, već kao lice i različite istog principa – principa autonomije volje. U takvom komplementarnom odnosu, ugovorne i testamentarne slobode i pojedini naslednopravni ugovori kao što je ugovor o odricanju od budućeg nasledstva, dobijaju jednu novu dimenziju koja opravdava njegovo normiranje, kao novog instrumenta imovinskog raspolaganja kojim se afirmiše pre svega privatnopravna autonomija u domenu nasleđivanja.

Dr. TAMARA ĐURĐIĆ MILOŠEVIĆ
Assistant Professor, Faculty of Law
University of Kragujevac

CONTRACT ON WAIVING FUTURE INHERITANCE

Summary

The question of contractual disposition of the inheritance is in the center of the debate of modern legal doctrine due to the absolutist concept of freedom of testation, and non-compliance with the basic principles of testamentary law which are taken as the basis of disposition in case of death. Namely, in certain legal systems where the last will is the only instrument of mortis causa disposal, the freedom of testation is equated with the private autonomy in the case of death. On the other hand, there are legal systems that, apart from the last will, also recognize other instruments for the consensual regulation of the inheritance consequences of death, such as inheritance contracts, which also include the contract on renouncing future inheritance. This contract is prohibited in Serbian law, and the question arises whether its introduction *de lege ferenda* would be justified from the point of view of the implementation of broader private law autonomy in the case of death, as well as from the perspective of the basic principles of our inheritance law.

Key words: private law autonomy, inheritance contracts, contract on waving future inheritance

Literatura

- Antić O., Balinovac Z., *Komentar zakona o nasleđivanju*, Nomos, Beograd, 1996.
Antić O., *Nasledno pravo*, Pravni fakultet Univerziteta u Beogradu, Beograd, 2009.
Blagojević B., *Nasledno pravo u Jugoslaviji*, Savremena administracija, Beograd, 1983.
Blagojević B., *Nasledno pravo u Jugoslaviji*, Savremena administracija, Beograd, 1983.

- Bonomi A., „Balancing Party Autonomy – the Protection of Family Members“, *The Law of Succession: Testamentary Freedom, European Perspectives* (ed. by E. Arroyo Amayuelas M. Anderson), Groningen: European Studies in Private Law, 2011.
- Braun A., „Towards a Greater Autonomy for Testators and Heirs: Some Refelctions on Recent Reforms in France, Belgium and Italy“, *Zeitschrift für Europäisches Privatrecht*, br. 3, 2012.
- Brox H., *Grundprinzipien-Erbrecht*, Carl Heymanns Verlag, Köln-Berlin-München, 2004.
- Burandt W., Rojahn D., *Erbrecht*, München, 2011.
- Đorđević A., *Nasledno pravo u Kraljevini Srbiji*, Štamparija Savića i Kompanije, Beograd, 1903.
- Đurđić T., „Zakonske granice slobode imenovanja naslednika“, *Okrugli sto, Dvadeset godina Zakona o nasleđivanju Republike Srbije* (ur. Nataša Stojanović, Novak Krstić), Niš, 2016.
- Gavella N., Belaj V., *Nasledno pravo*, Narodne novine, Zagreb, 2008.
- Hrvatina B., „Nasljednopravni ugovori“, *Nasljednopravno uređenje*, Narodne novine, Zagreb, 2003.
- Ivančić-Kačer B., Perkušić A., „(Ne)dopušteni nasljednopravni ugovori ili ugovori naslednog prava ili paranasljedniugovori u hrvatskom pozitivnom pravu“, *Pravni vjesnik*, br. 1–2, 2006.
- Lange K. W., Kuchinke K., *Erbrecht*, München: C. H. Beck. 2001.
- Leipold D., *Erbrecht – Grundzüge mit Fällen und Kontrollfragen*, Tübingen: Mohr Siebeck, 2002.
- Marković S., *Nasledno pravo*, Službeni list SFRJ, Beograd, 1981.
- Petrović Z., „Nasljedno-pravni ugovori“, *Glasnik Advokatske komore Vojvodine*, br. 7–8, 1990.
- Stojanović N., „Naslednopravni ugovori u budućoj kodifikaciji građanskog prava“, *Građanska kodifikacija – Civil codification*, Pravni fakultet, Niš, 2003.
- Svorcan S., *Nasledno pravo*, Pravni fakultetu Kragujevcu, Kragujevac, 2009.
- Živojinović D., „Ugovor o odricanju od nasleđa koje nije otvoreno“, *Pravni život*, br. 10, Beograd, 2000.

ORIGINALAN NAUČNI RAD